

LÍBAN

¿Un nou acord de paper mullat?

Josep Morell

Els diputats del Parlament libanès, després d'haver estat reunits durant quasi un mes a la ciutat saudita de Taïf van acceptar a començaments de la setmana passada un compromís de pla de pau que havia estat proposat per Aràbia Saudita, Marroc i Algèria, malgrat la radical oposició del cap de les milícies cristiano-libaneses, el general Michael Aoun. Aquest pla pretén la retirada total dels 35.000 soldats sirians que hi ha desplegats sobre sòl libanès i la reunió abans del dia 7 de novembre dels diputats libanesos per a elegir un nou president del país.

És, sens dubte, una nova oportunitat de pau en un país on el poder polític i la societat civil van des de fa anys per camins separats. Mentre el primer ha continuat la seva interminable guerra, l'any 1987 va marcar el despertar al Líban dels moviments socials contra aquest conflicte. L'amplitud d'aquests moviments populars intercomunitaris va sorprendre fins i tots els mateixos organitzadors. Les raons eren

profundes i radicals: el fastigueig d'una població civil que ho va tenir tot i que pateix una guerra interminable i fratricida.

La situació no és per a menys. A banda del que és estrictament el conflicte, el Líban viu una brutal depreciació de la lliura libanesa, el mercat negre de gasolina, la falta de carburant i serveis sanitaris amb condicions, l'atur, les dificultats de distribució d'aigua i llum, són el pa de cada dia per als libanesos. La vida dels libanesos arriba a límits difícilment suportables.

Els primers a donar una resposta a això van ser les centrals sindicals, amb vagues de l'ensenyament i diferents vagues generals que es van convocar durant el mes d'octubre de l'any 1987. Aquestes accions van acabar en manifestacions de més de 50.000 persones que van marxar fins a la línia de demarcació que divideix els dos sectors i van, fins i tot, enderrocar algunes barreres.

Un segon grup d'aquests moviments civils van fer-se per protestar contra agressions puntuals a persones, especialment segrestos. Però la marxa més radical i amb més ressò va tenir lloc l'octubre de 1987, quan 56 minusvàlids de totes les regions i religions libaneses van travessar el país per protestar contra la guerra.

Després de l'acord de Taïf sembla difícil que es puguin salvar els obstacles que separen els libanesos. Dijous passat, va produir-se el primer combat des de feia un mes, i el primer després de la resolució de pau aprovada pels parlamentaris. Sens dubte, un mal començament. El somni d'una nit de tar-

dor podria esvaïr-se entre les fumes de les canonades. La recent història libanesa és plena d'acords que mai han servit per a res. □

5 DE NOVEMBRE, ELECCIONS A GRÈCIA I JUDICI POPULAR ALS SOCIALISTES

Papandreu, jutjat a les urnes

Antoni Reig

L'electorat grec està convocat aquest diumenge, 5 de novembre, a les urnes per a escollir nou Parlament, però de fet es votarà favor o en contra de Papandreu, l'ex-primer ministre socialista inculpat, ara, en dos escàndols político-financers i famós pels seus amors en edat avançada amb la que és ja la seva esposa, Dimitra Liani.

Tal com ha anat la campanya electoral l'interès se centra a veure si aquesta vegada la dretana Nova Democràcia assoleix la majoria absoluta per a poder formar govern (a les eleccions del passat mes de juny va quedar-se a sis escons de la majoria) i com quedarà situat el partit socialista, PASOK, liderat per Andreas Papandreu, que va perdre el poder el passat mes de juny després de vuit anys de govern. El resultat serà com una mena de judici popular sobre la gestió dels socialistes i el seu controvertit líder. El veredict final, però, l'hauran de donar a posteriori els dos tribunals especials creats per jutjar l'ex-primer ministre i alguns dels seus ex-ministres en relació a dos escàndols político-financers, el més important dels quals és l'anomenat afer Koskotas. La pugna política, amanida amb els escàndols esmentats i els afers amorosos de Papandreu, té també una important vessant d'enfrontament personal entre el líder socialista i el líder de Nova Democràcia, Constantí Mitsotakis. Des dels anys seixanta estan enemistats i s'insulten públicament. Tots dos formaven part del govern del pare d'Andreas Papandreu, líder de la Unió del Centre, quan Mitsotakis va abandonar-lo en uns moments de dificultat política. Andreas Papandreu mai l'ha perdonat.

Així, doncs, la vida política grega és tot el que es vulgui menys avorrida. □